

На Волині — понад 12 тисяч матерів-героїнь

Станом на 31 грудня 2012 року у Волинській області проживає 12 218 жінок, удостоєних звання «Матері-героїня». Минулого року його отримали 2695 жінок, а у 2011-му — 5264 волинянки. Голова ОДА Борис Клімчук повідомив, що на сьогодні клопотання перед главою держави в Адміністрації Президента України надіслано на 713 кандидатур, ще 60 пакетів документів опрацьовують у Міністерстві соціальної політики України.

В Україні заборонили продаж ліків «Нейровітан»

Державна служба з лікарських засобів заборонила продаж і застосування всіх серій препарату «Нейровітан» (таблетки, вкриті оболонкою) виробництва «Аль-Хіма Фармасьютикалз» (Йорданія). Заборону введено на підставі виявлення факту реалізації незареєстрованих лікарських засобів. Препарат є комплексом вітамінів групи В, призначається при лікуванні невритів і невралгії різного походження, парестезії, нейропаралічів.

Банда молодиків грабувала будинки та кіоски в околицях сел Луцька

Шестеро молодих чоловіків за період своєї протизаконної «кар'єри» вчинили близько 140 крадіжок. Усі епізоди були розглянуті й підтверджені на судових засіданнях, тож улітку 2012 року Луцький міськрайонний суд виніс вирок у цій справі. Організатори й виконавці кримінальної діяльності, які більше року промишляли в Луцьку, селах Луцького та Ківерцівського районів, отримали покарання у вигляді позбавлення волі на строк від півтора до шести років. Троє з них свою вину в інкримінованих злочинах визнали повністю, щиро розкаювались, частково відшкодували збитки потерпілим. А ще троє, рідні брати, які раніше вже притягалися до кримінальної відповідальності, зізнавались у вчиненому на суді не бажали. Та їх провини довели неспростовні докази і свідчення.

Рованця й інших, а також навідувалися до Ківерцівського району. Схема дій у грабіжників була проста й налагоджена: на чийсь автомобілі хлопці приїздили в населений пункт, вибирали об'єкт і спосіб потрапити досередини — вибивали вікна, зламували замки, відхиляли металеві двері тощо. У будинках і магазинах не гребували нічим: брали інструменти, техніку, одяг, продукти харчування та напої — все більш-менш цінне, що буде нескладно продати. Загалом за півтора року своїх промислів хлопці здійснили близько 140 крадіжок. Награбованого їм вистачало ненадовго: поділивши «прибутки» на всіх, злодії здійснювали чергову вилазку, бувало, що двічі на тиждень курсували по селах.

Затримали їх не всіх одразу, а з різницею в кілька днів. Хлопцям інкримінували ч. 2, ч. 3 ст. 185 (крадіжка, вчинена повторно або за попередньою змовою групою осіб; крадіжка, поєднана з проникненням у житло, інше приміщення чи сховище або така, що завдала значної шкоди потерпілому), а також ч. 3 ст. 15 (замах на злочин) Кримінального кодексу України. Старші молодики — обидва Віктори та Роман — почали співпрацювати зі слідством. Допитані в судовому засіданні, свою вину в інкримінованих злочинах вони визнали повністю і засвідчили суду, що дійсно у вказаний час вчинили зазначені крадіжки. Завдані збитки потерпілим вони відшкодували частково. У вчиненому підсудні щиро розкаювались і просили суд суворо їх не карати. Тим паче, що в

Дерчука на утриманні — двоє малих дітей, а в Юхимчука без батьківської опіки залишається одна дитина.

На протигагу своїм спільникам, брати Павленки не збирались здаватися так легко. У вчиненому вони не розкаювались, вину визнали частково, запевняючи правоохоронців, що брали участь не в усіх крадіжках. Матеріальних збитків потерпілим не відшкодували ні копійки. Та їхні корисливі мотиви і причетність до встановлених епізодів злочинного угруповання, негативні характеристики вчителів і знайомих. Однозначно, брати хотіли уникнути суворого покарання, але суд вирішив, що їх виправлення і перевиховання неможливе без ізоляції від суспільства.

Після тривалого судового розгляду, Луцький міськрайонний суд виніс вирок і для всіх фігурантів призначив термін ув'язнення, врахувавши пом'якшувальні обставини, каюття, важкість злочинів. До шести років позбавлення волі засудили старшого з братів Павленків — Анатолія, молодші ж, Сергій і Віталій, отримали п'ять із половиною та чотири роки відповідно. 26-річний Роман за рішенням суду відбуде за ґратами п'ять років, Дерчук не бачитиме двох своїх діток три роки, а Віктор Юхимчук без сім'ї перебуватиме один рік і шість місяців. Після відбуття покарання молоді люди вийдуть на волю дорослими чоловіками, їм доведеться повертати довіру рідних і близьких.

Ольга ЮЗЕПЧУК

У квартирі журналіста газети «Експрес» виявлено підслухувальні пристрої

У приватній квартирі журналіста відділу розслідувань газети «Експрес» Тараса Зозулінського 6 січня було випадково виявлено пристрій для прихованого отримання інформації, зашитий у домашній одяг.

Тарас Зозулінський є автором декількох розслідувань, опублікованих у газеті «Експрес». Висококваліфікований експерт, який здійснив огляд пристрою, підтвердив, що це підслухувальний апарат дуже високої якості з автономним джерелом живлення.

З огляду на це, журналіст Зозулінський, а також редакція видання «Експрес» написали відповідні заяви та повідомлення про злочин до Галицького РВ ЛМУ ГУМВС України у Львівській області, ГУМВС України у Львівській області, Прокуратури Львівської області й Управління Служби Безпеки у Львівській області.

Керівник відділу розслідувань газети «Експрес» Світлана Мартинець переконана, що міліція зобов'язана негайно розпочати кримінальне провадження щодо незаконних дій невідомих осіб, які у якийсь спосіб потра-

пили до квартири кореспондента і встановили у ній підслухувальний пристрій, адже це не можна трактувати інакше, як втручання у приватне життя людини, а також пряме перешкодження законній професійній діяльності журналіста.

Ранок 7 січня журналіст-розслідувач газети «Експрес» Тарас Зозулінський розпочав із зустрічі зі слідчим міліції. Допит тривав кілька годин. Слідчий повідомив йому, що оформляє документи для отримання постанови слідчого судді для проведення слідчих дій у квартирі кореспондента, повідомляє «Експрес».

Пошуки дітей, які зникли перед Новим роком у Колках, припинили

У селищі Колки Маневецького району чотири дні тривали пошуки двох хлопчиків, восьми та десяти років, які 29 грудня 2012 року післяобідньої пори пішли з дому і не повернулися. На березі річки Стир було знайдено їхні санчата і рукавичку, тому головною версією зникнення діток вважається утоплення, повідомили в МНС у Волинській області.

Станом на 2 січня водолазами пошуково-рятувальної служби Територіального управління МНС області було обстежено майже 2 км русла річки Стир униз за течією. Щоби здійснити занурення, в льодяному покриві товщиною 40-50 см біля берега бензопилою вирізали ополонку, в яку опускався пірнальник. Робота водолазів ускладнювалася сильною течією, великою глибиною русла та низькою температурою води (близько +2 градусів за Цельсієм). На жаль, тіла дітей рятувальникам віднайти не вдалося.

За погодженням із батьками зниклих діток, місцевою владою, громадою і співробітниками міліції пошуки дітей під водою вирішено проводити за локальними викликами після опрацювання слідчими органами різних версій щодо можливих місцезнаходжень їхніх тіл.

Придбаний на автостанції квиток не гарантує місце в автобусі

Якщо, збираючись у дорогу, ви зрання пішли на автостанцію та придбали квиток на автобус, бо їхати збирається більше трьох годин, то, виявляється, не завжди він є гарантією того, що сидітимете на зазначеному місці. Журналіст «Відомостей» стала свідком неприємної ситуації в автобусі сполученням Луцьк — Львів, коли водій зігнав, у буквальному розумінні цього слова, молодого хлопця з місця, хоча у того був квиток. Таке неподобство обурило пасажирів, однак зарадити ситуації ніхто не зміг, і молодик у тисняві, бо людей було повно-повнісінько, їхав аж до Радехова.

Перед Новим роком, як і перед іншими великими святами, люду на автовокзали Луцька завжди багато. Тисяча в рейсовому автобусі, що прямував до Львова, була вже під час посадки: хтось заходив, хтось шукав своє місце, хтось розміщував багаж. Чую, як водій каже:

— Встань-но, хлопче, ти й так на халяву їдеш, хай жіночка з дитиною сяде.

— Я не на халяву, в мене є квиток, — відповів молодий хлопчина у військовій формі. — Ось подивіться, друге місце, — намагався якось ви-

правдатись юнак.

— У жінки також білет, і вона з дитиною, — у свою чергу наполягав водій.

Хлопець усе ж таки підвівся, однак цю розмову почули пасажирів, хоча вголос обурення висловила тільки одна жіночка:

— Та як ви можете дитину з місця зганяти? — кинула вона водію докір.

Проте на її зауваження той не зреагував і рушив. Автобус був напханий людьми, і хлопчині довелося стояти ледве не на одній нозі.

Якось дивна ситуація, думаю, і прошу того парубка все ж таки показати свій квиток, щоб пересвідчитися, чи справді він у нього є. Той простягає:

— Ось подивіться, пільговий квиток, друге місце. Я його позавчора купив, — мало не через сльози відповідає.

Стало цікаво, чи має квиток жінка, яка сіла на друге місце. Закрала думка, що шофер просто продав його їй. У Горохові автобус зупинився, і я пробралася до цієї пасажирки та поцікавилася, чи є в неї квиток.

— Звичайно, — відповіла жіночка і показала білет — так само піль-

говий, і так само друге місце.

Дивно. Вже у Львові, коли всі пасажирі вийшли, я попросила водія роз'яснити таку ситуацію, на що він неохоче кинув:

— А що? Перед святами народу багато, накладка вийшла, — і пішов геть.

Про цю «накладку» пізніше розповіла колега у редакції і почула купу інших нарікань на роботу головного автовокзалу Волинської області. Зокрема, скаржилися колеги на довідкову службу, в яку інколи годинами не можна додзвонитися, бо там постійно зайнятий телефон.

Виявляється, журналіст «Відомостей» також була свідком, як слухавку телефона у довідці просто знімають, а самі кудись виходять.

Ще один випадок. Приблизно місяць тому пасажирка у касі купувала квиток до Холопичів (Володимир-Волинський напрям), а їй помилково, можливо, касирка не розчула, продали на Маневецький напрям. І коли через п'ять хвилин жіночка звернулася знову в касу з проханням поміняти квиток, то касир замість того, щоб вибачитися, почала всляко звинувачувати пасажирку.

То коли буде порядок на автовокзалах, який розміщений в обласному центрі, послугами якого користуються не тільки громадяни нашої держави, а й закордону?

З цим запитанням ми звернулися до начальника Луцького автовокзалу Ігоря Модля. Він чемно вислухав і пообіцяв у всьому розібратися й повідомити нас про результати через день. Свого слова дотримав.

— Ми провели розслідування, і ваша інформація про продаж двох квитків на одне місце підтвердилася, — каже Ігор Михайлович. — Один продали на 1-й станції, а інший — на 2-й. Касир порушила правила про-

дажу квитків. Вона відповідатиме за це, як мінімум отримає догану. З водієм цього автобуса я також мав серйозну розмову, він розкаюється в тому, що сталося, вибачається та дуже просить не публікувати його прізвище. Була співбесіда й із працівниками довідки, їм знімаємо премії.

Ігор Михайлович також наголосив, що тепер, окрім телефону довідки 15-04, введено новий — 24-60-52, за яким також можна отримати необхідну інформацію про рейси.

А ще він просить усіх пасажирів, які стикаються з неприємними моментами в обслуговуванні, звертатися безпосередньо до нього, до його заступника Євгенія Романюк (її телефон — 24-41-54) або до старшого диспетчера.

— Якийсь інцидент завжди краще вирішувати на місці, — запевняє Ігор Модля, — а не розбиратися, коли вже минув тиждень чи місяць.

Правильно, однак не завжди це фізично вдається зробити. Як у разі з молодим пасажиром, коли щось заперечувати і шукати правди було запізно, бо автобус уже рушив...

Людмила ШИШКО